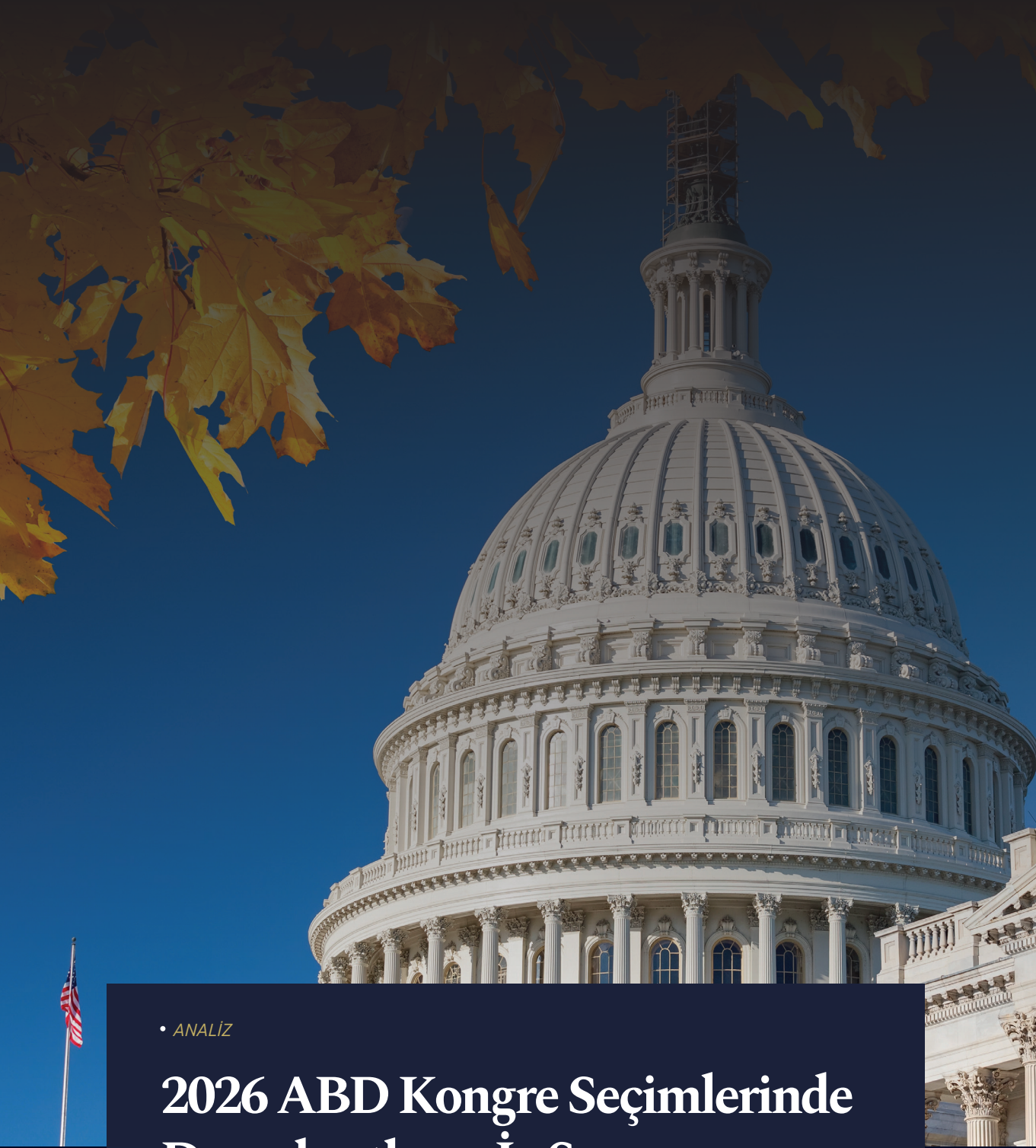

• *ANALİZ*

2026 ABD Kongre Seçimlerinde Demokratların İç Savaşı

Bedirhan Kır

www.setav.org

20.yıl | SETA

EKİM 2026 SAYI 492

2026 ABD KONGRE SEÇİMLERİNDE DEMOKRATLARIN İÇ SAVAŞI

BEDİRHAN KIR

SETA

COPYRIGHT © 2026

Bu yayının tüm hakları Siyaset, Ekonomi ve Toplum Araştırmaları (SETA) Vakfı'na aittir. SETA'nın izni olmaksızın yayının tümünün veya bir kısmının elektronik veya mekanik (fotokopi, kayıt ve bilgi depolama vd.) yollarla basımı, yayımı, çoğaltılması veya dağıtımı yapılamaz. Kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Bu yayındaki fikirler tamamen yazarına aittir ve SETA Vakfı'nın yayın politikasını yansıtmayabilir.

ISBN: 978-625-5703-92-7

Editörya: Ebrar Üzümcü, Berrin Afacan, Mustafa Said İşeri
Mizanpaj: Said Demirtaş

SETA | SİYASET, EKONOMİ VE TOPLUM ARAŞTIRMALARI VAKFI
Nenehatun Cd. No: 66 GOP Çankaya 06700 Ankara TÜRKİYE
Tel: +90 312 551 21 00 | Faks: +90 312 551 21 90
www.setav.org | info@setav.org | @setavakfi

SETA | İstanbul
Defterdar Mh. Savaklar Cd. Ayvansaray Kavşağı No: 41-43
Eyüpsultan 34050 İstanbul TÜRKİYE
Tel: +90 212 395 11 00 | Faks: +90 212 395 11 11

SETA | Washington D.C.
1025 Connecticut Avenue, N.W., Suite 410
Washington D.C., 20036 USA
Tel: 202 223 98 85 | Faks: 202 223 60 99
www.setadc.org | info@setadc.org | @setadc

SETA | Berlin
Kronenstraße 1, 10117 Berlin GERMANY
berlin@setav.org

SETA | Brüksel
Avenue des Arts 6, 1000 Bruxelles BELGIUM
Tel: +32 2 313 39 41

İÇİNDEKİLER

ÖZET | 7

GİRİŞ | 8

PARTİ İÇİ REKABET SANDIĞA TAŞINDI | 9

LİDERLİK KRİZİNDE ÖNE ÇIKAN İSİMLER | 14

SANDIKTAN ÇIKACAK SONUÇ 2028'İ BELİRLEYECEK | 17

SONUÇ | 19

Bu analiz Demokrat Parti'nin 2024 hezimetinin ardından 2026 Kongre seçimlerine nasıl hazırlandığını parti içi ayrışma, liderlik krizi ve 2028 senaryoları ekseninde değerlendirmektedir.

ÖZET

Demokrat Parti, 2024 başkanlık seçimlerinde Beyaz Sarayı ve Kongrenin her iki kanadını kaybetmesinin ardından başlayan kimlik ve yön arayışını tamamlayamadan 3 Kasım'da yapılacak Kongre seçimlerine giriyor. Kasım 2025'te belediye başkanlığı ve valilik seçimlerinde Virginia, New Jersey ve New York'ta elde edilen zaferler, Trump'a duyulan toplumsal güvenin azalması ve yüksek yaşam maliyetinin ortaya çıkardığı seçmen öfkesi Demokrat Parti'ye önemli bir fırsat sunmaktadır. Ancak bu fırsat partinin iç sorunlarını çözmek için yeterli değil. 2024 yenilgisinin ardından güçlenen ilerici sol kanat ile merkez figürler arasındaki rekabet, ön seçim sürecinde İsrail meselesi ve ekonomi politikaları üzerinden derinleşen bir ayrışmaya dönüşmüş vaziyette. Buna ulusal ölçekte partiyi temsil edebilecek bir liderin bulunmaması ve Demokrat Ulusal Komitesinin adayların kampanyalarına yeterince finansman sağlayamaması eklenince Demokratlar seçimlere bölünmüş bir yapıyla giriyor.

Ön seçim süreci bu ayrışmayı görünür kılmıştır. New York, Michigan ve Minnesota'da ilerici adaylar rekor lobi harcamalarına rağmen merkez figürleri yenerken Wisconsin ve Kaliforniya'da merkez adayların kazanması, Maine'de yaşanan aday krizi ve ilerici kanadın belirli eyaletlerle sınırlı kalan başarısı, hareketin ulusal ölçekteki sınırlarını da ortaya koymuştur. Kamuoyu araştırmaları Demokratların Temsilciler Meclisini kazanmasını muhtemel görürken Senatonun kaderi Michigan başta olmak üzere birkaç kritik eyaletteki yarışlara bağlı görünmektedir.

Bu analiz Demokrat Parti'nin 2024 hezimetinin ardından 2026 Kongre seçimlerine nasıl hazırlandığını parti içi ayrışma, liderlik krizi ve 2028 senaryoları ekseninde değerlendirmektedir. Ön seçimlerde ilerici sol ile merkez kanat arasında İsrail meselesi ve ekonomi politikaları üzerinden derinleşen ayrışma, 2028 için adı geçen isimlerin bu ayrışma karşısındaki konumları ve seçim sonuçlarının olası senaryolara göre partiye etkileri analizin temel sorularını oluşturmaktadır.

GİRİŞ

2024 başkanlık seçimlerinde yaşanan hezimetin ardından Demokrat Parti, Beyaz Saray'ı kaybetmenin yanında Kongrenin her iki kanadının da Cumhuriyetçilerin kontrolüne geçtiği bir tabloyla karşı karşıya kaldı. Joe Biden'ın yarıştan geç çekilmesi, Kamala Harris'in kısa süreli kampanyasının Donald Trump karşısında yetersiz kalması ve bağımsız seçmenlerin Cumhuriyetçilere yönelmesi Demokrat Parti'yi kimlik ve yön arayışına sürükledi. Hezimetin mirası 3 Kasım'da yapılacak Kongre seçimleri öncesinde de etkisini sürdürmektedir. İlerici sol kanat ile merkez figürler arasındaki ayrışma ön seçim sürecinde daha da belirgin hale gelirken Demokratlar ulusal ölçekte hangi isimler etrafında toplanacağını ise henüz belirleyebilmiş değil. Bu dinamiklerin 2028 başkanlık seçimlerine nasıl yansıyacağı ise partinin geleceğine dair en kritik sorudur.

Demokratlar geçen yılki özel seçimlerde valilik ve belediye başkanlıklarında yakaladıkları ivmeyi korumaya çalışırken mevcut siyasi ve ekonomik konjonktür de Kongre seçimleri öncesinde partiye önemli bir avantaj sağlamaktadır. 2028 başkanlık seçimi sürecinden önce parti için en kritik sınavlardan biri olacak Kongre seçimleri, aynı zamanda parti içi dengelerin yeniden şekillenebileceği bir dönemi de beraberinde getirebilir.

Demokratların toparlanma sürecinin ilk somut işaretleri Kasım 2025'te ortaya çıktı. Virginia'da Abigail Spanberger'in yaklaşık yüzde 58 oyla eyaletin ilk

kadın valisi olması, New Jersey'de Mikie Sherrill'in açık farkla valiliği kazanması ve New York'ta Zohran Mamdani'nin 1960'lardan bu yana en yüksek oy oranıyla belediye başkanı seçilmesi 2024'te dağılan seçmen tabanının yeniden mobilize olabildiğini göstermiştir. Bu seçimlerde Demokratlar açısından öne çıkan ortak payda; Trump karşıtlığının seçmeni sandığa taşıyan güçlü bir unsur olmayı sürdürmesi ve göçmen politikaları ile artan yaşam maliyetinin seçmen tercihlerinde belirleyici hale gelmesiydi.

Bu sonuçlar aynı zamanda partinin iç dengelerine dair ilk sinyalleri de verdi. Spanberger ve Sherrill'in merkez kanadı temsil eden figürler olarak kazanması, Mamdani'nin ise merkez kanadın adayı Andrew Cuomo'yu önce ön seçimde, ardından genel seçimde ekarte ederek belediye başkanı seçilmesi, partinin her iki kanadının da kendi alanlarında kazanabildiğini ortaya koydu. Bernie Sanders'ın kampanyanın ilk gününden itibaren yoğun destek verdiği Mamdani'nin zaferi, ilericilerin partinin geleceğinde söz sahibi olması gerektiği fikrini kuvvetlendirdi. Bu zaferlere eşlik eden konjonktür de Demokratlar lehine şekillendi. Trump'ın genel onay oranının yüzde 39 seviyesine, bağımsız seçmenler arasında ise yüzde 24'e kadar gerilemesi, Demokratların bu ivmeyi ara seçimlere taşıyabilmesi için elverişli bir zemin oluşturdu. Ancak bu zeminin partinin kendi iç sorunlarını çözmeye yetmediği ön seçim sürecinde açıkça görüldü.

Bu analiz Demokrat Parti'nin 2024 hezimetinin ardından 2026 Kongre seçimlerine nasıl hazırlandığını dört eksende ele almaktadır. İlk başlıkta ön seçim sürecinde ilerici sol kanat ile merkez figürler arasında ortaya çıkan ayrışma ve bu ayrışmanın Senato yarışına yansımaları incelenmektedir. İkinci başlıkta bu ayrışmanın en belirgin fay hattı haline gelen İsrail meselesi ele alınmaktadır. Üçüncü başlıkta partinin liderlik krizi ve 2028 başkanlık yarışı için adı geçen isimlerin parti içindeki konumları değerlendirilirken son başlıkta ise Kongre seçimlerinin olası sonuçları farklı senaryolar üzerinden ele alınarak her senaryonun 2028 başkanlık seçimleri öncesinde parti içi dengeleri nasıl şekillendirebileceği tartışılmaktadır.

PARTİ İÇİ REKABET SANDIĞA TAŞINDI

2024 yenilgisinin ardından Demokrat Parti içindeki ilk hesaplaşma ilerici sol kanadın lehine işledi. Biden-Harris çizgisinin yenilgisi merkez kanadın partiyi kazanmaya götüremediği algısını güçlendirirken Trump yönetiminin ilk yılında yükselen enflasyon, gümrük vergilerinin tetiklediği pahalılık ve Gazze'deki savaşın Demokrat tabanda meydana getirdiği tepki ilerici kanadın ekonomik adalet ve dış politika gündemini partinin merkezine taşıdı. Ancak bu yükseliş merkez kanadın tasfiyesi anlamına gelmedi. Virginia ve New Jersey'deki valilik seçimleri, Wisconsin ve Kaliforniya'daki ön seçimler merkez adayların halen ka-

zanabildiğini gösterdi. Ortaya çıkan tablo, iki kanat arasındaki rekabetin ulusal ölçekte tek bir sonuç üretmediğini ve eyaletlere göre farklılaştığını gözler önüne sermektedir.

Haziran'da başlayıp Eylül'de Delaware ile tamamlanan ön seçim maratonu, Demokrat Parti'nin iç dengelerini görünür kılan bir süreç oldu. New York'ta Mamdani'nin desteklediği Brad Lander, Darializa Avila Chevalier ve Claire Valdez, Amerikan İsrail Kamu İşleri Komitesinin (American Israel Public Affairs Committee, AIPAC) desteklediği mevcut Kongre üyelerini geride bıraktı.[1] Minnesota'da Peggy Flanagan, Trump'ın göçmenlik politikalarına kısmi destek veren Angie Craig'i yaklaşık yüzde 20 farkla yendi. Bu sonuçların en dikkat çekici özelliği, ilerici adayların İsrail'e askeri yardımın kesilmesi, ABD Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Dairesinin (United States Immigration and Customs Enforcement, ICE) kaldırılması ve milyarderlere ek vergi gibi net politika vaatleriyle kampanya yürütmesi ve rekor lobi harcamalarına rağmen kazanmasıydı.

> Ülkenin en büyük Arap kökenli Amerikalı nüfuslarından birine ev sahipliği yapan Michigan'da El-Sayed'in ABD tarihinin ilk Müslüman senatörü olma ihtimali Cumhuriyetçilerin de gündemine yerleşti.

Merkez kanat ise bu dalgaya karşı farklı eyaletlerde direnç gösterdi. Wisconsin valilik ön seçiminde anketlerde önde giden sosyalist aday Francesca Hong, eyalet yönetiminden gelen David Crowley'e yüzde 0,4 gibi küçük bir farkla yenildi. Hong'un Sanders ve AOC'nin (Alexandria Ocasio-Cortez) desteğini alamamasının yanı sıra saldırılara karşı Abdul El-Sayed gibi etkili bir karşı söylem geliştirememesi, sosyalist adayların ilerici kanadın önde gelen isimlerinin desteği olmadan seçim kazanmakta zorlandığını gösterdi. Minneapolis'te merkez kanadı temsil eden Belediye Başkanı Jacob Frey'in ilerici aday Omar Fateh'i yenmesi ve Iowa'da Schumer'a yakın grupların 10 milyon dolar harcayarak desteklediği Josh Turek'in Senato ön seçimini açık farkla kazanması da merkez kanadın örgütsel ve finansal gücünün belirli yarışlarda halen belirleyici olduğunu ortaya koydu.

Ön seçimlerdeki ayrışmanın bir diğer boyutu ekonomi politikalarında ortaya çıktı. Trump'ın gümrük vergileri ve İran savaşının tetiklediği pahalılık, yaşam maliyetini her iki kanat için de ortak bir gündem haline getirdi. Ancak bu gündeme verilen yanıtlar ve çözüm önerileri parti içinde belirgin biçimde ayrıştı. İlerici adaylar devlet destekli sağlık sigortası, milyarderlere ek vergi, kira sabitleme ve ücretsiz çocuk bakımı gibi sosyal devlet anlayışını ön plana çıkaran vaatlerle kampanya yürüttü. Merkez kanat ise pahalılığı Trump'ın politikalarına bağlayan bir söylem üretirken kapsamlı çözüm önerileri sunmamasıyla dikkat çekti. Ekonomik öfkenin seçmeni Demokratlara yönelttiği bu dönemde söz konusu hoş-

1 "Demokrat Parti'de İlerici Sol Güç Kazanıyor", SETA DC, 26 Haziran 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://setadc.org/demokrat-partide-ilerici-sol-guc-kazaniyor.

nutsuzluğa nasıl yanıt verileceği parti içi mücadelenin geleceği açısından da kritik bir rol oynayacaktır.

İlerici kanadın bu süreçte elde ettiği en kritik zafer ise Michigan'da geldi.[2] El-Sayed'in AIPAC'ın 30 milyon dolarlık harcamasına rağmen Senato ön seçimini kazanması, hem ilerici hareketin salıncak eyaletlerde de rekabet edebildiğini gösterdi hem de İsrail lobisinin Amerikan siyasetindeki ağırlığına dair tartışmaları alevlendirdi. Devlet destekli sağlık sigortası, İsrail'e askeri yardımın tamamen kesilerek kaynakların eğitim ve sağlığa yönlendirilmesi ve ICE'nin kaldırılması gibi vaatlerle kampanya yürüten El-Sayed özellikle geçtiğimiz yıl Trump yönetiminin göçmen politikalarını protesto eden iki Amerikalının ICE personeli tarafından öldürülmesinin ardından eyalette oluşan tepkiyi de başarılı bir şekilde kampanyasında işlemektedir.

Ülkenin en büyük Arap kökenli Amerikalı nüfuslarından birine ev sahipliği yapan Michigan'da El-Sayed'in ABD tarihinin ilk Müslüman senatörü olma ihtimali Cumhuriyetçilerin de gündemine yerleşti. Trump'ın El-Sayed'i "terör sempatizanı", "Yahudi düşmanı" ve "cihatçı" olarak nitelendirmesi, Ted Cruz'un Müslüman Kardeşler bağlantısı iması ve seçim gecesi konuşmasındaki "inşallah" ifadesinin bağlamından koparılarak hedef gösterilmesi, Cumhuriyetçilerin yarışı politika yerine kimlik üzerinden yürütme stratejisini ortaya koydu. Cumhuriyetçi rakibi Mike Rogers'ın ilk televizyon tartışmasında El-Sayed'in Hamas ve Hizbullah destekçilerinden bağış aldığını iddia etmesi ve annesini Ortadoğu'daki gruplarla ilişkilendirmeye çalışması da bu stratejinin ne kadar ileri gidebileceğini gösterdi.[3] El-Sayed ise antisemitizm suçlamalarını reddederek Yahudi Amerikalıların güvenliğine verdiği önemin kendi ailesinin güvenliğine verdiğinden farklı olmadığını belirtti ve kampanyasını kimlik siyasetine değil eşitlik ve politika eksenine oturtmaya çalıştı.

Anketlerde El-Sayed'in küçük bir farkla önde görünmesi, AOC'nin kampanyaya bizzat katılma planı ve eski Başkan Barack Obama'nın da seçimden önce beklenen ziyareti gibi faktörler, Michigan'ın yalnızca Senato aritmetiği açısından değil ilerici kanadın 2028 öncesindeki ağırlığı açısından da belirleyici bir yarış alanı haline geldiğini göstermektedir. Ancak ön seçim süreci, ilerici kanadın elde ettiği zaferlerin belirli eyaletlerle sınırlı kaldığını ve hareketin ulusal ölçekte henüz aynı gücü yakalayamadığını da gösterdi.

Ön seçim sürecinin Demokratlar açısından en sancılı gelişmesi Maine'de yaşandı. İlerici kanadın desteğiyle yola çıkan ve ana akım Demokratların da desteğini alarak ön seçimi yüzde 72 ile kazanan Graham Platner, hakkındaki cinsel

2 "Senato Yarışında Gözler Michigan'da", SETA DC, 10 Ekim 2026, erişim 14 Ekim 2026, https://setadc.org/senato-yarisinda-gozler-michiganda/.

3 "Key Takeaways from US Senate Debate in Michigan Between El-Sayed, Rogers", Al Jazeera, 9 Ekim 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.aljazeera.com/news/2026/10/9/key-takeaways-from-us-senate-debate-in-michigan-between-el-sayed-rogers.

saldırı iddialarının ardından Schumer'dan Sanders'a kadar partinin tüm kesimlerinin baskısıyla adaylıktan çekildi. Maine, 2024'te Trump'a karşı oy kullanan ve Demokratların Senato hesabında kilit konumda olan bir eyalet olduğu için bu süreç partinin hesaplarını değiştirdi. Platner'ın yerine kısa sürede belirlenen Demokrat aday Troy Jackson'ın beş dönemdir eyaleti temsil eden Susan Collins karşısında rekabet edebilmesi zor görünmektedir.[4]

İlerici sol ile merkez kanat arasındaki ayrışmanın en belirgin fay hattı İsrail meselesi oldu. Gazze'deki savaş Demokrat tabanda İsrail'e yönelik desteği hızla aşındırırken bu dönüşüm 2026 ön seçimlerinde somut sonuçlar üretti. İsrail'e yakın lobi gruplarının desteklediği adayların art arda yenilmesi dikkat çekti. İsrail'e yakın lobi grubu AIPAC geçtiğimiz yıl New York belediye başkanlığı yarışında Mamdani'nin karşısında Cuomo'ya büyük meblağlarda bağış yapmış ancak sonucu değiştirememişti. 2026 ön seçimlerinde ise New York'ta AIPAC'ın desteklediği mevcut Kongre üyeleri Dan Goldman ve Adriano Espaillat, İsrail'in Gazze'deki operasyonunu soykırım olarak tanımlayan ve silah satışının durdurulmasını talep eden ilerici adaylara yenildi. Michigan'da AIPAC'ın 30 milyon dolarlık rekor harcaması El-Sayed'in zaferini engelleyemedi. Yahudi kimliğiyle İsrail'in saldırılarını eleştiren Brad Lander'ın Goldman'ı yenmesi, ilerici adaylara yöneltilen antisemitizm suçlamalarının seçmen nezdinde karşılık bulmadığını da göstermiş oldu.

İlerici sol ile merkez kanat arasındaki ayrışmanın en belirgin fay hattı İsrail meselesi oldu. Gazze'deki savaş Demokrat tabanda İsrail'e yönelik desteği hızla aşındırırken bu dönüşüm 2026 ön seçimlerinde somut sonuçlar üretti.

Lobinin desteğini kaybetmesinin ötesinde, AIPAC'tan bağış alıp almamak parti içinde bir turnusol kağıdına dönüştü. Massachusetts'i temsil eden ve merkez kanada yakın Demokrat Kongre üyesi Seth Moulton'ın, AIPAC'ın Netanyahu hükümetine çok yakın çalıştığını belirterek bu örgütten aldığı bağışları iade etmesi, bu tartışmanın yalnızca ilerici kanatla sınırlı kalmadığını ortaya koydu. Moulton'ın İsrail'in dostu olduğunu ancak mevcut hükümetinin dostu olmadığını belirten açıklaması, merkez kanadın kendi içinde de ayrıştığını gösteren bir dönüm noktası oldu. Bu dönüşüm Cumhuriyetçi cepheye de sıçradı. Michigan'da El-Sayed'in rakibi Mike Rogers'ın ara seçimler öncesinde AIPAC'tan kendisi adına kampanya yürütmemesini talep etmesi, yıllardır adayların peşinden koştuğu bir desteğin artık Cumhuriyetçi bir aday tarafından bile yük olarak görülmeye başlandığını gösterdi.[5] Trump'ın İsrail lobisinin Washington'daki gücünün yirmi beş yıl öncesine göre belirgin biçimde azaldığını bizzat dile getirmesi de bu dönüşümün Cumhuriyetçi Parti liderliği tarafından da kabul edildiğini ortaya koydu.

4 "Demokrat Parti'de Aday Krizi", SETA DC, 10 Temmuz 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://setadc.org/demokrat-partide-aday-krizi.

5 "İsrail Lobisi Kaybetti", SETA DC, 7 Ağustos 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://setadc.org/israil-lobisi-kaybetti.

Ayrışma yalnızca kampanya finansmanıyla sınırlı kalmadı. İsrail'e silah satışının durdurulmasına yönelik Senato oylamaları Demokrat senatörleri açık bir tercih yapmaya zorladı. Bernie Sanders'ın 15 Nisan 2026'da oylamaya sunduğu ve İsrail'e askeri ekipman satışını engellemeyi amaçlayan tasarı 40'a karşı 59 oyla reddedilse de 47 Demokrat senatörden 40'ının tasarıya destek vermesi, Senatodaki Demokrat grubun çoğunluğunun artık İsrail'e koşulsuz desteğe karşı çıktığını gösterdi. Benzer tasarıların 2024'te 18, 2025'te 27 oy alabildiği düşünüldüğünde bu sonuç iki yıl içinde yaşanan kırılmanın boyutunu ortaya koymaktadır. Adam Schiff, Cory Booker ve Amy Klobuchar gibi İsrail'e verdiği güçlü destekle bilinen isimlerin de tasarıyı desteklemesi dikkat çekerken Senato Azınlık Lideri Chuck Schumer'ın kendi grubundaki azınlıkla birlikte tasarıya karşı oy kullanması, parti içindeki liderlik tartışmasını yeniden alevlendirdi. İlerici Kongre üyesi Ro Khanna'nın oylamanın ardından Schumer'ı tabandan koptuğu gerekçesiyle istifaya çağırması, İsrail meselesinin parti liderliğinin meşruiyetini doğrudan sorgulatan bir gündem haline geldiğini gösterdi.[6]

İsrail'e verilen destek konusundaki ayrışma her eyalette aynı biçimde işlemedi. Alaska'da İsrail yanlısı bir sicile sahip olan ve İsrail'e yakın lobi gruplarının da desteklediği Mary Peltola'nın Demokrat Senato adayı olması, meselenin Michigan ve Minnesota'daki gibi bir ayrışma üretmediği eyaletlerin de bulunduğunu gösterdi. Ancak kamuoyu araştırmaları tabanın genel yönünün net olduğunu ortaya koyuyor. Demokrat Parti'nin 2028 başkan adayını belirleyecek ön seçimler 2028'in başında başlayacak ve bu takvimin ilk altı eyaleti South Carolina, Nevada, New Hampshire, New Mexico, Michigan ve Virginia olacak. Bu eyaletlerin önemi, ön seçim sürecinin genel seyrini belirlemesinden kaynaklanmaktadır. İlk eyaletlerde güçlü sonuçlar alan aday ulusal basının ilgisini ve bağışçıların desteğini arkasına alarak sonraki eyaletlere ivmeyle girerken bu eyaletlerde başarısız olan adaylar genellikle yarıştan erken çekilmek zorunda kalmaktadır. Bu altı eyalette yapılan kamuoyu araştırmalarına göre ise Demokrat seçmenlerin çoğunluğu İsrail'in Gazze'de soykırım işlediğine inanmakta ve İsrail'e askeri yardım sağlanmasına karşı çıkmaktadır.[7] Yarışın yönünü belirleyecek bu eyaletlerde tabanın talebi artık Netanyahu'nun eleştirilmesi değil, İsrail'e verilen desteğin kesilmesi yönündedir. Bu tablo, 2028 adaylarının tamamını İsrail konusunda net bir pozisyon almaya zorlayacak ve Biden-Schumer çizgisini sürdüren merkez adayları taban karşısında zor durumda bırakacak bir dinamik olarak öne çıkmaktadır.

6 Ali Harb, "Senate Vote on Arms Sale Shows 'Massive Cracks' in US Support for Israel", Al Jazeera, 16 Nisan 2026, erişim 16 Ekim 2026, https://www.aljazeera.com/news/2026/4/16/senate-vote-on-arms-sale-shows-massive-cracks-in-us-support-for-israel.

7 Ali Harb, "Most US Democrats in Early 2028 Primary States Oppose Aid to Israel: Poll", Al Jazeera, 25 Ağustos 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.aljazeera.com/news/2026/8/25/most-us-democrats-in-early-2028-primary-states-oppose-aid-to-israel-poll.

LİDERLİK KRİZİNDE ÖNE ÇIKAN İSİMLER

Demokrat Parti'nin 2024'ten bu yana çözemediği en temel sorun, ulusal ölçekte partiyi temsil edebilecek bir liderin bulunmaması oldu. Senato Azınlık Lideri Chuck Schumer ve Temsilciler Meclisi Azınlık Lideri Hakeem Jeffries'in parti tabanı nezdinde zayıflayan otoritesi, Mamdani'nin zaferinin ardından her iki ismin de sonuçları değerlendirirken ilerici kanadı anmaktan kaçınmasıyla belirginleşti. Jeffries'in New York ön seçimlerinde desteklediği iki mevcut Kongre üyesinin ilerici adaylara yenilmesinin ardından "birkaç ön seçim partinin kimliğini değiştirmez" demesi, parti kurmaylarının taban dinamiklerinden kopmaya başladığını gösteren bir örnek oldu. Adaylara fon oluşturan Demokrat Ulusal Komitesinin fiilen iflas noktasına gelmesi ve 2018'de küçük bağışçılar üzerinden kurulan kaynak üstünlüğünün bu kez Cumhuriyetçilere geçmesi, partinin kurumsal kapasitesinin ne ölçüde zayıfladığını göstermektedir. 2024'te Latin ve genç seçmende gözlenen oy kaybı ile seçmen tabanının kıyı eyaletleriyle sınırlı kalması da bu yapısal tablonun temel unsurları arasındadır. Liderlik boşluğu kişilere dair bir sorunken bu yapısal sorunlar partinin hangi lider altında olursa olsun çözmek zorunda olduğu meseleler olarak öne çıkmaktadır.[8]

Bu liderlik boşluğunu kısmen doldurmaya çalışan isim eski Başkan Obama oldu. Daha önceki seçimlere oranla daha aktif bir görünürlük gösteren Obama, kritik bölgelerdeki Demokrat adayların mitinglerine katılarak desteğini gösterdi. Spanberger'in Virginia'daki mitingine katılması, ara seçim kampanyalarında aktif rol alması ve El-Sayed'in seçimden hemen önce düzenleyeceği mitinge katılacağını açıklaması, Obama'nın partinin halen en etkili sesi olduğuna işarettir. Ancak görevde olmayan bir eski başkanın partiye yön vermek zorunda kalması, mevcut liderlerin otoritesini güçlendirmekten çok kurumsal liderlik boşluğunun derinliğini ortaya koymaktadır. Obama'nın hem Spanberger gibi merkez hem de El-Sayed gibi ilerici adayları desteklemesi, iki kanat arasında köprü kurma çabası olarak okunsa da bu çabanın seçim sonrasına taşınacak kalıcı bir liderlik üretmesi beklenmemektedir.

Demokrat Parti üst kademesindeki bu mevcut tablo, 2028 başkanlık yarışı için adı geçen isimlerin daha erken ve görünür biçimde sahneye çıkmasına neden olmaktadır.[9] 2024 seçimlerinde son anda adaylığı kucağında bulan eski Başkan Yardımcısı Kamala Harris, tanınırlığı ve mevcut bağışçı ağı sayesinde anketlerde halen önde görünmektedir. Harris henüz resmi bir açıklama yapmamış olsa da adaylık ihtimalini açıkça dışlamamakta ve kararını kendi tak-

8 Shane Goldmacher ve Reid J. Epstein, "R.N.C. Enters 2026 With Nearly $100 Million Edge on D.N.C.", *The New York Times*, 31 Ocak 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.nytimes.com/2026/01/31/us/politics/republican-national-committee-dnc-money.html.

9 Jessica Piper, Lisa Kashinsky, Aaron Pellish ve Erin Doherty, "How Democrats Eyeing 2028 Won and Lost in Primaries They Endorsed In", *Politico*, 27 Ağustos 2026, erişim 14 Ekim 2026, https://www.politico.com/news/2026/08/27/democrats-2028-primaries-endorsements-01052051.

vimine göre vereceğini belirtmektedir.[10] Ancak Harris'in taşıdığı bagaj, parti içinde en çok tartışılan konulardan biri olmaya devam etmektedir. 2024 yenilgisi, Biden döneminin sorumluluğunu paylaşması ve Trump karşısında inandırıcı bir mesaj ortaya koyamaması, partinin önemli bir kesiminde Harris'in adaylığının yeni bir başarısızlık getireceği kaygısını doğurmaktadır. Kaliforniya Valisi Gavin Newsom'un Harris'in adaylığı halinde kendisine destek vereceğini açıklaması, iki Kaliforniyalı Demokrat arasında bir rekabet yaşanmayacağını gösterirken bu açıklamayla Newsom'ın kendi adaylığını fiilen Harris'in kararına bağladığı görülmektedir.[11]

> Obama'nın hem Spanberger gibi merkez hem de El-Sayed gibi ilerici adayları desteklemesi, iki kanat arasında köprü kurma çabası olarak okunsa da bu çabanın seçim sonrasına taşınacak kalıcı bir liderlik üretmesi beklenmemektedir.

Newsom'un profili bu açıdan çelişkili bir tablo sunmaktadır. Trump'a karşı uzun süredir açıktan cephe alması, Teksas'taki seçim haritalarının değişikliğine Kaliforniya'da referandumla yanıt vermesi ve Demokrat adayları desteklemek için ülke genelinde kampanya yürütmesi, Newsom'a ulusal ölçekte önemli bir siyasi kredi kazandırdı.[12] Görev süresi dolan Newsom'un yerini alacak ismin belirleneceği Kaliforniya valilik yarışında Biden döneminin eski Sağlık Bakanı Xavier Becerra'nın Newsom döneminden kopuş yerine devamlılığı temsil eden bir aday olarak öne çıkması da eyalette Newsom çizgisinin halen güçlü olduğunu göstermektedir.[13] Ancak Kaliforniya Demokratlarının ABD genelindeki etki alanlarının sınırlı olduğu da bilinen bir gerçektir. Kıyı eyaletlerinin liberal kimliğiyle özdeşleşen bir adayın Michigan, Pensilvanya veya Georgia gibi salıncak eyaletlerde seçmenleri ikna edebilmesi, Demokratların 2024'te yaşadığı sorunun bir tekrarı olabilir. Newsom'un gücü Trump karşıtı söylemin merkezinde yer almasından gelirken zayıflığı ise bu söylemin tek başına bir başkanlık kampanyası kuramayacağı gerçeğinde yatmaktadır.

Bu dönemde etkisi en çok artan isim ise AOC olmuştur.[14] 2018'de benzer bir sürprizle Kongreye giren AOC'nin liderliğindeki ilerici kanat, Mamdani'nin New York'taki zaferi, Mamdani destekli adayların parti ön seçimlerinde mevcut Kongre üyelerini yenmesi ve Michigan'da El-Sayed'in AIPAC'ın 30 milyon dolarlık harcamasına rağmen Senato adaylığını kazanmasıyla ulusal ölçekte bir hareket

10 Edward-Isaac Dovere, "Kamala Harris Is Sticking to Her Own Timeline on a 2028 Decision", CNN, 17 Eylül 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.cnn.com/2026/09/17/politics/kamala-harris-2028-presidential-campaign-democrats.

11 Blake Jones, "Newsom on 2028 Timeline: 'There's No Such Thing as a Deadline'", *Politico*, 30 Eylül 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.politico.com/news/2026/09/30/gavin-newsom-2028-timeline-fate-01100982.

12 "California'dan Texas'a Karşı Seçim Hamlesi", SETA DC, 23 Ağustos 2025, erişim 15 Ekim 2026, https://setadc.org/california-texas/.

13 "Demokratlardan Stratejik Seçim Hamleleri", SETA DC, 5 Haziran 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://setadc.org/demokratlardan-stratejik-secim-hamleleri.

14 Shane Goldmacher, "Alexandria Ocasio-Cortez in 2028: 'Life Doesn't Wait for You to Be Ready'", *The New York Times*, 22 Eylül 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.nytimes.com/2026/09/22/us/politics/aoc-2028-presidential-race.html.

haline geldi.[15] Bernie Sanders'ın desteği ve özellikle gençler arasında artan ilgi bu hareketin omurgasını oluştururken AOC'nin El-Sayed kampanyasına bizzat katılmayı planlaması, Michigan'daki yarışın ilerici kanat için bir prestij meselesine dönüştüğünü göstermektedir.

Buna karşın ilerici kanadın ulusal ölçekte halen marjinal kalabildiği de bir gerçektir. Ana akım Demokratların ülke genelinde çok daha güçlü bir örgütsel yapıya sahip olması ve Cumhuriyetçilerin ilerici sol figürleri karikatürleştirme çabası AOC'nin başkan adaylığının önündeki engelleri ortaya koymaktadır. Bu nedenle AOC'nin 2028'de Demokratların başkan adayı olamasa bile başkan yardımcısı adayı olarak sahneye çıkma ihtimali ilerici kanadın parti içindeki ağırlığını kalıcı hale getirebilir.[16]

Pensilvanya Valisi Josh Shapiro, bu tabloda merkez kanadın en güçlü alternatifi olarak öne çıkmaktadır. Shapiro'yu kritik bir isim haline getiren en önemli unsur, Demokratların 2024'te kaybettiği ve 2028'de mutlaka geri almak zorunda olduğu Pensilvanya'da eyalet çapında art arda seçimler kazanmış olmasıdır.[17] Harris gibi bir yenilgi bagajı ya da Newsom gibi bir kıyı eyaleti kimliği taşımayan Shapiro, salıncak eyalet seçmenine hitap edebilen pragmatik bir yönetici profili sunmaktadır. 2024'te Harris'in başkan yardımcısı adayı olarak değerlendirilip tercih edilmemesinin partinin merkez kanadında halen kaçırılmış bir fırsat olarak hatırlanması da Shapiro'nun konumunu güçlendirmektedir. Buna karşın Shapiro'nun dezavantajı partinin yeni ayrışma hattında yatmaktadır. Netanyahu hükümetini eleştiren ancak İsrail'in güvenliğine verdiği desteği sürdüren ve iki devletli çözümü savunan Shapiro, bu tutumuyla Biden ve Schumer'ın temsil ettiği geleneksel parti çizgisinin dışına çıkmamaktadır. Bu nedenle Shapiro'nun Netanyahu eleştirisiyle sınırlı kalan çizgisi taban nezdinde yetersiz bulunabilir.

Kentucky Valisi Andy Beshear ise merkez kanadın bir diğer alternatifi olarak öne çıkmaktadır. Beshear'ın adının konuşulmasının temel nedeni, Cumhuriyetçilerin kalesi sayılan Kentucky'de Obamacare'i savunan, kürtaj ve LGBT haklarını destekleyen bir Demokrat olarak art arda valilik kazanmış olmasıdır. Cumhuriyetçilerle kavga etmek yerine istihdam, sağlık ve altyapı gibi gündelik meselelere odaklanan söylemi, Beshear'ı kırsal ve muhafazakar seçmene ulaşabilen nadir Demokratlardan biri haline getirmektedir. 2024'te Harris'in başkan yardımcısı adayı olarak değerlendirilen Beshear, Kongre ön seçimlerinde de birçok adayın kampanyasına destek vermesiyle dikkat çekmektedir. Bu süreçte zaman zaman aday olmak istediğini ima eden söylemleriyle gündeme gelen Beshear'ın desteği büyük ölçüde partinin ılımlı figürlerinden gelmektedir. Ancak ulusal tanınırlığı-

15 "Mamdani New York'ta Tarih Yazdı", SETA DC, 7 Kasım 2025, erişim 15 Ekim 2026, https://setadc.org/washington-gundemi-mamdani-2.

16 "Demokratlar Bölünüyor", SETA DC, 14 Ağustos 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://setadc.org/demokratlar-bolunuyor.

17 Katie Glueck, "Why Josh Shapiro Isn't Acting Like Other Potential 2028 Candidates", *The New York Times*, 18 Mayıs 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.nytimes.com/2026/05/18/us/politics/josh-shapiro-pennsylvania-2028.html.

nın Harris ve Newsom'un gerisinde kalması ve ilerici tabanın İsrail ile ekonomik adalet gibi konulardaki beklentilerine henüz bir karşılık vermemesi adaylığının önündeki başlıca engeller olarak görülmektedir.[18]

Bu isimlerin dışında başka figürler de potansiyel adaylık tartışmalarında yer almaktadır. Biden döneminin ulaştırma bakanı ve 2020 ön seçimlerinin sürpriz ismi Pete Buttigieg, ulusal ölçekte kampanya deneyimi ve ülke genelinde Demokrat adaylara verdiği destekle görünürlüğünü korumaktadır.[19] Illinois Valisi JB Pritzker, iş dünyasından gelen servetini Demokrat adayların kampanyalarına aktararak ve Trump yönetimini kürtaj hakkından sosyal devlet uygulamalarına kadar geniş bir yelpazede hedef alarak parti içinde etkili bir konum edindi.[20] Arizona Senatörü Mark Kelly, Cumhuriyetçi eğilimli ya da salıncak eyaletlerde seçim kazanmış ılımlı isimlerden biri olarak partinin kazanabilirlik tartışmasında öne çıkmaktadır. Maryland Valisi Wes Moore ise askerlik ve iş dünyası geçmişine sahip genç bir yönetici olarak partide kuşak değişimi arayan kesimlerin ilgisini çekmektedir.[21]

Adı geçen isimlerin çokluğu, Demokratların sorununun aday eksikliği olmadığını göstermektedir. Asıl sorun, bu isimlerin her birinin 2024 yenilgisine farklı bir teşhis koyması ve partinin bu teşhislerden hangisinin doğru olduğuna dair bir uzlaşıya varamamasıdır. Harris'in adaylığı yenilginin konjonktürel olduğu ve aynı çizgiyle yeniden kazanılabileceği varsayımına dayanmaktadır. AOC ve ilerici kanat, partinin ekonomik adalet ve dış politika konularında tabanın gerisinde kaldığını öne sürerken Shapiro ve Beshear gibi ılımlı valiler ise partinin kıyı eyaletlerinin liberal kimliğine sıkışarak salıncak eyalet seçmenini kaybettiğini düşünmektedir. Kongre seçimlerinin sonuçları, bu teşhislerden hangisinin parti içinde ağırlık kazanacağını büyük ölçüde belirleyecektir.

SANDIKTAN ÇIKACAK SONUÇ 2028'İ BELİRLEYECEK

Kasım seçimlerine kısa bir süre kala ortaya çıkan tablo Demokratlar açısından iki farklı tarihsel senaryonun izlerini taşımaktadır. Temsilciler Meclisinde Demokratların seçimlerin başa baş geçmesi beklenen 21 bölgenin yalnızca 5'ini kazanması

18 Praveena Somasundaram, "Andy Beshear Drops Hints About 2028 at Event With Wes Moore", *The Washington Post*, 23 Eylül 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.washingtonpost.com/politics/2026/09/23/kentucky-gov-andy-beshear-again-hints-2028-presidential-run/.

19 Erin Cox, "Pete Buttigieg is Barnstorming for Democrats. Voters Are Intrigued.", *The Washington Post*, 24 Eylül 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.washingtonpost.com/politics/2026/09/24/pete-buttigieg-barnstorms-country-midterms-he-weighs-2028-presidential-run/.

20 Bayliss Wagner, "Pritzker, Eyeing 2028, to Help Midterm Democrats With a $20 Million Group", *The New York Times*, 8 Eylül 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.nytimes.com/2026/09/08/us/politics/jb-pritzker-2028-brandon-herrera-max-miller.html.

21 Erin Cox, "Amid 2028 Buzz, Maryland Gov. Wes Moore Doesn't Commit to Full Second Term", *The Washington Post*, 7 Ekim 2026, erişim 15 Ekim 2026, https://www.washingtonpost.com/politics/2026/10/07/wes-moore-does-not-commit-full-second-term-maryland-governor-amid-2028-buzz/.

durumunda çoğunluğu ele geçirecek olması önemli bir avantaj sunmaktadır. Senatoda ise 53 sandalyeye sahip Cumhuriyetçiler karşısında Demokratların mevcut sandalyelerini koruyarak dört eyalet çevirmesi gerekmektedir. North Carolina Demokratlara yakın görünürken geri kalan üç sandalyenin Trump'ın 2024'te çift haneli farkla kazandığı Alaska, Iowa, Ohio ve Teksas arasından çıkması gerekmektedir. Demokratların lehine işleyen en güçlü faktör ekonomik gelişmelerdir. Yüksek benzin fiyatları, artan enflasyon, Fed'in üç yıl sonra ilk faiz artırımı, gümrük vergilerinin neden olduğu pahalılık ve İran savaşının maliyetleri, 2006'da Bush'u yıpratan Irak Savaşı'na benzer bir seçmen öfkesi üretirken Yüksek Mahkemenin Trump'ın posta oylarını kısıtlayan kararnamesini iptal etmesi de Demokratlar için önemli bir gelişme olmuştur.

Buna karşın Demokratların önünde 2006 ve 2018'de bulunmayan yapısal engeller vardır. Teksas, Missouri, Florida ve Ohio'da yeniden çizilen seçim haritaları Cumhuriyetçilere yapısal bir avantaj sağlarken Demokratların kontrolünde olan bazı eyaletlerden gelen karşı hamleler bu avantajı kısmi oranda dengeleyebilmiştir. Kampanya finansman dengesinin tamamen tersine dönmesi ise Demokratlar açısından ciddi bir sorun olarak görülmektedir. Teksas'ta Cumhuriyetçi süper PAC'lerin Ken Paxton için 150 milyon doları aşan harcaması karşısında Demokratların James Talarico'ya yalnızca 4 milyon dolar yönlendirebilmesi aradaki farkı göstermektedir.[22] Demokratların 2006 benzeri bir fırsatı 2018 gibi yarım bir zafere dönüştürme riski bu yapısal engellerden kaynaklanmaktadır.

Kongre seçimlerinin sonuçları, Kongre aritmetiğinin yanı sıra Demokrat Parti'nin 2028'e giden yolda hangi kanadın hakimiyetinde olacağını da belirleyecektir.[23] İlk senaryo, Demokratların 2006'da olduğu gibi Kongrenin her iki kanadını da ele geçirmesi yönündedir. Bu sonuç için Michigan'da El-Sayed'in ve Alaska, Ohio veya Teksas'ta en az iki ilerici ya da ilerici destekli adayın kazanması gerekmektedir. Böyle bir tablo, Senato çoğunluğunun doğrudan ilerici kanadın adaylarına borçlu olunduğu anlamına gelecek ve AOC liderliğindeki hareketin 2028 ön seçimlerine partinin en güçlü bloku olarak girmesini sağlayacaktır. Bu senaryoda Harris ve Newsom gibi aktörlerin ilerici tabanla uzlaşma arayışına girmesi beklenebilir. Ancak bu senaryonun gerçekleşme ihtimali mevcut anket sonuçlarına göre kolay görünmemektedir.

İkinci senaryo, 2018'in tekrarı olarak Demokratların Temsilciler Meclisini kazanıp Senatonun Cumhuriyetçilerin kontrolünde kalması olabilir. Kamuoyu araştırmaları seçimlere kısa bir süre kala bu senaryonun gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğunu göstermektedir. Bu durumda Demokratların merkezi kanadı,

22 Zachary B. Wolf, "The One Big Takeaway for Democrats and Republicans Out of Texas", CNN, 5 Mart 2026, erişim 14 Ekim 2026, https://www.cnn.com/2026/03/05/politics/primary-election-texas-crockett-talarico-paxton-cornyn-analysis.

23 Steve Peoples, Jill Colvin ve Joey Cappelletti, "The Midterms Stakes Are High for These 2028 Presidential Prospects", PBS NewsHour, 9 Ekim 2026, erişim 14 Ekim 2026, https://www.pbs.org/newshour/politics/the-midterms-stakes-are-high-for-these-2028-presidential-prospects.

ilerici adayların genel seçimlerde yeterince oy toplayamadığı argümanını güçlü biçimde işleyebilir. Özellikle El-Sayed'in Michigan'da kaybetmesi halinde Platner'ın Maine'deki çekilmesiyle birlikte ilerici kanadın iki kritik Senato yarışını da partiye kaybettirdiği yönünde bir anlatı ortaya çıkabilir. Bu senaryoda salıncak eyaletlerde seçimleri kazanmış Shapiro ve Kelly gibi isimlerin 2028 seçimleri için ağırlıklarını artırması ve Harris'in ise "güvenli ancak heyecansız" seçenek olarak kalması muhtemeldir.

> Kongre seçimlerinin Demokratlar açısından asıl önemi Trump'ı sınırlandırmaktan çok partinin kendi geleceğini belirlemesinde yatmaktadır.

Üçüncü senaryo, Demokratların her iki kanadı da kazanamaması durumunda ortaya çıkabilir. Anketler bu ihtimali düşük görse de yeniden çizilen haritaların beklenenden fazla etki ortaya koyması ve kampanyaların finansman dengesinin başa baş bölgelerde belirleyici olması halinde Demokratlar 2024'ün ardından ikinci bir hezimetle karşılaşabilir. Bu durum liderlik krizini bir varoluş krizine dönüştürebilir ve partinin her iki kanadının da birbirini suçladığı bir tasfiye sürecini başlatabilir. Trump'ın son iki yılda Kongre engeline takılmadan hareket etmesi ise 2028 seçimlerinin tamamen Trump mirasına dair bir referanduma dönüşmesine yol açabilir.

Her üç senaryoda da belirleyici olacak ortak unsur ise İsrail meselesidir. İlerici adayların İsrail karşıtı vaatlerle salıncak eyaletlerde kazanması, Demokrat Parti'nin dış politika çizgisinde geri dönülmez bir kırılmayı tescilleyebilir ve 2028 adaylarının tamamını bu konuda pozisyon almaya zorlayabilir. İlerici adayların kaybetmesi halinde ise merkez kanat, İsrail karşıtı söylemin salıncak eyaletlerde seçmeni ürküttüğünü savunarak bu meseleyi 2028 ön seçimlerinde kendi lehine kullanmaya çalışabilir. Her iki durumda da İsrail meselesi, bir dış politika tartışması olmanın ötesine geçerek partinin kimliğine dair temel ayrışma hattı olarak kalmaya devam edebilir.

SONUÇ

Demokrat Parti, 2026 Kongre seçimlerine kendi gücünden çok rakibinin zaafıyla hazırlanmış bir parti olarak girmektedir. Trump'ın düşen onay oranları, yüksek yaşam maliyeti ve İran savaşının faturası Cumhuriyetçilere karşı seçmen öfkesini artırırken Demokratlar bu öfkeden yararlanacak bir lider, finansal bir yapı ve ortak bir mesaj üretebilmiş değil. 2024 hezimetinin ardından başlayan fetret dönemi, yerel seçimlerdeki zaferlere ve ön seçimlerdeki yüksek katılıma rağmen sona ermedi. İlerici sol ile merkez kanat arasında İsrail meselesi ve ekonomi politikaları üzerinden derinleşen ayrışma partinin ön seçim sürecine damga vururken Schumer ve Jeffries'in taban nezdinde zayıflayan otoritesi ile Demokrat Ulusal Komitesinin fiilen iflası bu ayrışmayı yönetecek bir kurumsal kapasitenin bulunmadığını gösterdi.

Bu nedenle Kongre seçimlerinin Demokratlar açısından asıl önemi Trump'ı sınırlandırmaktan çok partinin kendi geleceğini belirlemesinde yatmaktadır. Michigan'da El-Sayed'in kazanması ve ilerici adayların Senato çoğunluğunu getirmesi halinde AOC liderliğindeki hareket 2028 yarışına partinin en güçlü bloku olarak girecek ve Harris, Newsom gibi isimler bu tabanla uzlaşmak zorunda kalacaktır. İlerici adayların kaybetmesi halinde ise merkez kanat kazanabilirlik argümanını güçlendirecek ve parti, Harris'in bagajı ile Shapiro'nun salıncak eyaletteki deneyimi arasında bir tercihe zorlanabilecektir. AOC gibi bir figürün ülke genelinde kabul görmesi mevcut tabloda zor görünse de ilerici kanat her iki senaryoda da parti içinde artık göz ardı edilemeyecek bir güç olarak kalacaktır.

Kongre seçimlerinin sonuçları 2026 için Demokratlara Temsilciler Meclisini, belki de Senatoyu kazandırabilir. Ancak partinin 2028'de Beyaz Saray'ı geri alabilmesi, Trump karşıtlığının ötesinde bir kimlik üretip üretemeyeceğine bağlıdır. Bu açıdan Kongre seçimleri Demokratlar için bir dönüm noktası olmaktan çok partinin asıl sınavına giden yolda bir ara durak niteliği taşımaktadır. Partinin hangi kimlikle ve hangi liderle 2028'e gideceği sorusu, seçim sonrasında çok daha sert biçimde gündeme gelecektir.

BEDİRHAN KIR

SETA Washington'da araştırma asistanı olarak görev yapmaktadır. Lisans eğitimini Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler ile Tarih bölümlerinde, yüksek lisansını Boğaziçi Üniversitesi Atatürk Enstitüsü'nde tamamlamıştır. Şu anda American University'de Uluslararası İlişkiler (SIS) alanında doktora eğitimine devam etmektedir.

2026 ABD Kongre Seçimlerinde Demokratların İç Savaşı

Bedirhan Kır

Demokrat Parti, 2024 başkanlık seçimlerinde Beyaz Sarayı ve Kongrenin her iki kanadını kaybetmesinin ardından başlayan kimlik ve yön arayışını tamamlayamadan 3 Kasım'da yapılacak Kongre seçimlerine giriyor. Kasım 2025'te belediye başkanlığı ve valilik seçimlerinde Virginia, New Jersey ve New York'ta elde edilen zaferler, Trump'a duyulan toplumsal güvenin azalması ve yüksek yaşam maliyetinin ortaya çıkardığı seçmen öfkesi Demokrat Parti'ye önemli bir fırsat sunmaktadır. Ancak bu fırsat partinin iç sorunlarını çözmek için yeterli değil. 2024 yenilgisinin ardından güçlenen ilerici sol kanat ile merkez figürler arasındaki rekabet, ön seçim sürecinde İsrail meselesi ve ekonomi politikaları üzerinden derinleşen bir ayrışmaya dönüşmüş vaziyette. Buna ulusal ölçekte partiyi temsil edebilecek bir liderin bulunmaması ve Demokrat Ulusal Komitesinin adayların kampanyalarına yeterince finansman sağlayamaması eklenince Demokratlar seçimlere bölünmüş bir yapıyla giriyor.

Ön seçim süreci bu ayrışmayı görünür kılmıştır. New York, Michigan ve Minnesota'da ilerici adaylar rekor lobi harcamalarına rağmen merkez figürleri yenerken Wisconsin ve Kaliforniya'da merkez adayların kazanması, Maine'de yaşanan aday krizi ve ilerici kanadın belirli eyaletlerle sınırlı kalan başarısı, hareketin ulusal ölçekteki sınırlarını da ortaya koymuştur. Kamuoyu araştırmaları Demokratların Temsilciler Meclisini kazanmasını muhtemel görürken Senatonun kaderi Michigan başta olmak üzere birkaç kritik eyaletteki yarışlara bağlı görünmektedir.

Bu analiz Demokrat Parti'nin 2024 hezimetinin ardından 2026 Kongre seçimlerine nasıl hazırlandığını parti içi ayrışma, liderlik krizi ve 2028 senaryoları ekseninde değerlendirmektedir. Ön seçimlerde ilerici sol ile merkez kanat arasında İsrail meselesi ve ekonomi politikaları üzerinden derinleşen ayrışma, 2028 için adı geçen isimlerin bu ayrışma karşısındaki konumları ve seçim sonuçlarının olası senaryolara göre partiye etkileri analizin temel sorularını oluşturmaktadır.

20.yıl | SETA

ANKARA • İSTANBUL • WASHINGTON D.C. • BERLİN • BRÜKSEL

www.setav.org